

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av 37 kap. strafflagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås ändringar i strafflagen. De föreslås att ordalydelsen i de bestämmelser som gäller betalningsmedelsbedrägeri och förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri samt definitionerna av dessa brottsbenämningar kompletteras så att man med betalningsmedel och betalningsmedelsblanketter avser också de nya typer av betalningsmedel som utgörs av sådana upptagningar och sådan programvara som uppkommit till följd av den nuvarande datatekniken och som lämpar sig bl.a. för sådan betalningsrörelse som sker via datanät. Dessutom

skall vissa preciseringar göras i ordalydelserna till följd av att den tekniska utvecklingen gjort det lättare att olagligt framställa betalningsmedel samt till följd av att sortimentet av medel som kan användas som betalningsmedel över lag utvidgats. I de gärningssätt som nämns i straffbestämmelserna föreslås inga väsentliga ändringar och avsikten är att straffskalorna skall kvarstå oförändrade.

Lagen är avsedd att träda i kraft så snart som möjligt efter att den har antagits och blivit stadfäst.

MOTIVERING

1. Nuläget

Strafflagens (39/1889) 37 kap. som gäller betalningsmedelsbrott trädde i sin nuvarande form i kraft i början av år 1991 som en del av det första skedet av strafflagens totalrevidering. Genom bestämmelsen om betalningsmedelsbedrägeri i kapitlets 8 § infördes en ny typ av kriminalisering som kan anses som en underart av bedrägeri. Avsikten med bestämmelsen var bl.a. att avlägsna vissa gränsdragningsproblem som tidigare belastat rättspraxis. Ur intensionellt perspektiv är en separat kriminalisering av betalningsmedelsbedrägeri en exceptionell lösning, eftersom det har ansetts att de gärningar som avses i bestämmelsen om betalningsmedelsbedrägeri omfattas av bedrägerikriminaliseringarna.

I kapitlets 8 § 1 mom. finns en bestämmelse om betalningsmedelsbedrägeri, vilket den gör sig skyldig till som för att bereda sig eller någon annan orättmätig ekonomisk vinning (1) använder ett bank-, betal- eller kreditkort, en check eller något därmed jäm-

förbart betalningsmedel utan tillstånd av dess lagliga innehavare, med överskridande av den rätt tillståndet ger honom eller annars utan laglig rätt, eller (2) överlåter ett sådant betalningsmedel eller en betalningsmedelsblankett till någon annan för att brukas utan laglig rätt.

I kapitlets 11 § kriminaliseras förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri. Den som för utförande av betalningsmedelsbedrägeribrott tillverkar eller i landet inför en betalningsmedelsblankett på vilken olovligen har tryckts en betalande inrättnings namn eller annat kännetecken för den, eller som i nämnda syfte tillverkar, i landet inför, anskaffar eller tar emot redskap eller tillbehör som lämpar sig för tillverkning av sådana blanketter, gör sig skyldig till detta brott. Enligt definitionsstadgandet i kapitlets 12 § avses med med betalningsmedelsblankett tryckta blanketter eller kort av vilka den betalande penning- eller finansieringsinrättnings namn eller annat kännetecken för den framgår, som är avsedda att ifyllas så att

de blir betalningsmedel och som inte hålls fritt tillgängliga för allmänheten.

Den utveckling som särskilt under de senaste åren skett på datateknikens område har möjliggjort alldeles nya former av penningrörelse. T.ex. checker har nästan helt fallit ur bruk och betydelsen av kontanta pengar som betalningsmedel har också minskat avsevärt. De kort som representerar en teknologi som vid det här laget redan kan anses vara traditionell, på vilka information lagrats t.ex. på en magnetremsa eller som relieftryckt skrift, ersätts med de sk. chipskorten, dvs. kort med inbyggt datachips. Dessa kort kan antingen vara aktiva kort som är försedda med mikroprocessor eller minneskort som fungerar enbart på basis av minne. Av korten med inbyggt datachips är tillsvidare minneskortet, antingen med minne som kan lagras pånytt eller med engångsminne, de mest använda. De mest typiska enkla minneskortet (dvs. kort med engångsminne), är telefonkort som är laddade för en fast summa eller ett fast antal impulser. Utvecklingen är dock för tillfället snabbast i fråga om de egentliga aktiva korten eller mikroprocessorkorten, vilkas antal inom en nära framtid kommer att öka i synnerhet när bank- och kreditkortet kommer att ändras och ersättas av kort med inbyggt datachips, aktiva kort används som identifieringsmoduler i gsm-telefoner och i andra mobiltelefoner, samt när datachips fogas till de traditionella visuella identitetskorten. Också inom trafiken kommer betalningen av parkering och bussresor i allt högre grad att ske med hjälp av aktiva kort.

Via datanäten sker handel där betalningarna kan erläggas t.ex. genom att man meddelar försäljaren kreditkortets nummer, varvid betalningen debiteras direkt från köparens kreditkonto. Till detta förfarande kan det höra en s.k. digital signatur (digital certificate), dvs. en digital identifieringsmetod, med vilken signatörens innehavare förknippas med betalningstransaktionen. Detta kommer nästan alltid att vara fallet i framtiden. En dylik personlig signatur som är försedd med kredit- eller finansieringsinstitutets digitala underskrift, är till sin karaktär en data-teknisk upptagning.

Som betalningsmedel kan man också använda s.k. elektroniska pengar, dvs. pengar som kunden i bitform kan överföra från banken till sin egen dator och med vilka han omedelbart kan utföra en betalning genom

att till säljaren överföra ett belopp som motsvarar köpesumman. Elektroniska pengar är i detta fall likvärdiga med kontanta pengar, eftersom försäljaren erhåller betalningen omedelbart då transaktionen sker. Användningen av datorer har ökat kraftigt också vid kontakten mellan bankerna och deras kunder. Det är nuförtiden möjligt att utnyttja nästan alla banktjänster via sin egen hemdator.

Av de cirka 160 olika bank-, kredit- och betalkort som för tillfället är i bruk i Finland är en stor del beviljade av andra företag än sådana som utövar egentlig kredit- eller finansieringsverksamhet. Oljebolagen och affärsföretagen beviljar egna kreditkort. Antalet kort som beviljats av t.ex. en enskild affärskedja kan uppgå till hundratalstusen. Minneskort används som betalningsmedel t.ex. vid köp av telefonsjänster och trafikverkets tjänster.

Begreppet betalningsmedel har således förändrats väsentligt under de senaste tio åren och av denna orsak kan bestämmelserna i 37 kap. strafflagen inte utan svårighet tillämpas i fråga om brott som begåtts vid användning av moderna betalningsmedel. Utvecklingen kommer i fortsättningen sannolikt att vara minst lika snabb, vilket gör att det för tillfället är svårt att göra långtgående förutsägelser om hurdana betalningsmedel som kommer att användas i framtiden. Det är uppenbart att andelen av olika data-tekniska tillämpningar i varje fall kommer att växa.

Avsikten med de föreslagna ändringarna är att bestämmelserna om betalningsmedelsbedrägeri och förberedelse till detta skall utformas så, att de kan tillämpas på de brott som till sin karaktär motsvarar de gärningar som avses i gällande lag och som begås med hjälp av alla slags betalningsmedel som man för närvarande känner till att är i bruk. Man har strävat efter att avfatta de föreslagna bestämmelserna så flexibelt att tolkningsproblemet inte skall förorsakas av de nya betalningsmedel som på basis av rådande kunskap kan förväntas uppkomma.

2. Föreslagna ändringar

2.1. Allmänt

Enligt förslaget skall straff för förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri ådömas också den som skaffar och tar emot en betalnings-

medelsblankett i avsikt att begå betalningsmedelsbedrägeri, medan det enligt gällande lag endast är straffbart att tillverka eller importera blanketter.

I fråga om betalningsmedelsblanketter skall det inte längre krävas att den betalande inrättningens namn eller ett annat kännetecken för den skall vara tryckt på blanketten.

Med betalningsmedel skall också avses upptagningar, med vilka man kan utföra betalningar, kontoöverföringar eller uttag eller vilkas användning är en nödvändig förutsättning för att man skall kunna utföra dessa transaktioner. För tillfället avses med betalningsmedel endast bank-, betal- eller kreditkort, checker eller därmed jämförbara betalningsmedel.

2.2. Betalningsmedelbedrägeri

I gällande lag uppräknas i samband med grundrekvisitet för betalningsmedelsbedrägeri de betalningsmedel, dvs. bank-, betal- eller kreditkort, checker eller därmed jämförbara betalningsmedel, med användning av vilka detta brott kan begås. Definitionen av begreppet betalningsmedel föreslås bli mer omfattande än för närvarande i den definitionsbestämmelse som ingår i 12 § och i 8 § föreslår man att endast ordet "betalningsmedel" skall användas. Det föreslås också att en betalningsmedelsblankett, vars överlåtelse enligt momentets 2 punkt kan uppfylla brottsrekvisitet, skall definieras på ett sätt som avviker från de nuvarande definitionen. Beträffande gärningssätten eller straffskalorna för betalningsmedelsbedrägeri föreslås däremot inga ändringar.

2.3. Förberedelse till betalningsmedelbedrägeri

För förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri straffas enligt gällande lag för det första den som för utförande av betalningsmedelsbedrägeribrott tillverkar eller i landet inför en betalningsmedelsblankett på vilken olovligen har tryckts en betalande inrättningsnamn eller annat kännetecken för den, och för det andra den som i nämnda syfte tillverkar, i landet inför, anskaffar eller tar emot redskap eller tillbehör som lämpar sig för tillverkning av sådana blanketter.

Möjligheterna att tillämpa denna bestämmelse begränsas för närvarande av kravet på att den betalande inrättningens namn eller

något annat kännetecken för den skall vara tryckt på betalningsmedelsblanketten. Det är möjligt att kopiera den information som finns på betal- eller kreditkorts magnetremsa med hjälp av en anordning som är värd några hundra mark och att överföra informationen till ett kort som saknar kod. Detta kort kan sedan användas som betalningsmedel då man utför transaktioner via automater. Chipskortens minne eller mikroprocessorer kan likaså konstrueras för kort som saknar kod. Eftersom man med kort som tillverkats på detta sätt lika lätt som med kort som är försedda med kod t.ex. kan tömma ett bankkonto, köpa bränsle från en automat eller använda telefontjänster, föreslås det att man skall avstå från kravet på den betalande inrättningens namn eller kännetecken.

Tillverkning, import, anskaffning eller mottagande av upptagningar eller programvara som lämpar sig för sådan betalningsrörelse som sker via datanät kan också ske i syfte att utföra betalningsmedelsbedrägeri. Karakteristisk för en sådan upptagning är den digitala signatur som nämnts i avsnitt 1 och utan vilken t.ex. en kreditkortsinnehavare inte kan betala sina inköp via datanät. Å andra sidan behöver signaturen inte nödvändigtvis finnas till som en färdig upptagning, utan den kan skapas för en enskild betalningstransaktion med hjälp av därtill avsedda program. Tillverkning eller anskaffning av en sådan signatur eller av programvara som lämpar sig för skapande av en sådan är fullt jämförbart t.ex. med tillverkning eller anskaffning av betalkortsboten. Därför föreslås att också tillverkning, import, anskaffning eller mottagande av upptagningar eller programvara av nämnda slag, vilket sker i syfte att begå betalningsmedelsbedrägeribrott, skall bli straffbart såsom förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri. Medan man med en betalningsmedelsblankett förstår något slags förstadium till betalningsmedel, föreslås upptagningar eller programvara komma i fråga först som färdiga, eftersom det i allmänhet inte finns några liknande förstadier till upptagningar eller programvara som till betalningsmedelsblanketter.

Enligt gällande lag utgör anskaffning eller mottagande av en betalningsmedelsblankett inte förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri fastän det skulle ske i syfte att utföra betalningsmedelsbedrägeri. Enligt motiveringen i regeringens proposition med de första förslagen till ändringar i strafflagen och

vissa andra lagar i syfte att genomföra en totalrevidering av strafflagstiftningen (RP nr 66/1988 rd) kunde ett dylikt förfarande anses som sådant innehav av förfalskningsmaterial som avses i 33 kap. 4 § strafflagen. Det är dock inte i samtliga fall klart att t.ex. sådana schablonkort som tillverkas med hjälp av modern teknik kan utgöra sådana bevismedel som avses i 33 kap. 6 § strafflagen. Detta gäller t.ex. i fråga om vita schablonkort där inga data ännu lagrats och vilka som sådana i princip skulle kunna användas också till lagliga syften. För att avlägsna tolkningssvårigheter föreslås att betalningsmedelsblanketter skall inneha samma ställning som de redskap eller tillbehör som lämpar sig för framställning av dem eller som ovan nämnda upptagningar eller programvara, dvs. att också anskaffning och mottagande av betalningsmedelsblanketter skall uppfylla rekvisitet för förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri.

Till sistnämnda delar kan förslaget i vissa fall medföra en skärpning av påföljden, eftersom straffskalan för betalningsmedelsbedrägeri, i fråga om vilken inga ändringar nu föreslås, är böter eller fängelse i högst ett år, medan maximistrafet för innehav av förfalskningsmaterial däremot är sex månader fängelse. Denna skärpning står dock inte i strid med det skydd som man i allmänhet velat erbjuda betalningsrörelsen. I motiveringen till den gällande bestämmelsen om betalningsmedelsbedrägeri konstateras bl.a. att betalningsbedrägeri fullbordas omedelbart då betalningsmedlet används, t.ex. då betalningsmedlet används i en automat, fastän den avsedda transaktionen inte skulle lyckas. Sådant databehandlingsbedrägeri som avses i 36 kap. 1 § 2 mom. strafflagen, i förhållande till vilket betalningsmedelsbedrägeri står i ställning av en särbestämmelse, fullbordas först då skada har orsakats som följd av att slutresultatet av databehandlingen har förvanskats. Eftersom man har avsett att betalningsmedelsbedrägeri skall fullbordas på ett tidigare stadium än egentligt bedrägeri, har man således velat erbjuda betalningsrörelsen särskilt straffrättsligt skydd. Därför är det motiverat att anskaffning eller mottagande av sådant material som i och för sig kan anses utgöra förfalskningsmaterial, när anskaffningen eller mottagandet har skett i syfte att utföra betalningsmedelsbedrägeri, skall straffas strängare än innehav av annat förfalskningsmaterial.

Till denna del påverkar förslaget inte förhållandet mellan fullbordat förfalskningsbrott och fullbordat betalningsmedelsbedrägeribrott. Om någon på det sätt som avses i 33 kap. 1 § strafflagen tillverkar ett sådant betalningsmedel som kan anses som ett falskt bevismedel, eller förfalskar ett sådant, gör han sig skyldig till förfalskning. Om han använder ett falskt eller förfalskat betalningsmedel - vare sig det till sin form är en pappersupptagning, ett kort eller en datateknisk upptagning - för att utföra betalningsmedelsbedrägeri, gör han sig skyldig till både förfalskning och betalningsmedelsbedrägeri.

Fastän tillverkning, anskaffning och mottagande i allmänhet också leder till innehav, vilket i gällande lag inte uttryckligen nämns som gärningssätt, föreslås för tydlighetens skull att också innehav skall fogas till förteckningen över gärningssätt.

2.4. Definitioner

Inga ändringar föreslås i fråga om den definition av begreppet pengar som ingår i gällande 12 § 1 mom., utan definitionen föreslås som sådan ingå i 12 § som dess *1 punkt*. I den föreslagna paragrafens *2 punkt* ingår en definition av begreppet betalningsmedel. Enligt den föreslagna definitionen, som är mer omfattande än definitionen i gällande 8 § 1 mom., avses med betalningsmedel förutom bank-, betal- eller kreditkort eller checker också andra medel eller upptagningar med vilka man kan utföra betalningar, kontoöverföringar eller uttag eller vilkas användning är en nödvändig förutsättning för att man skall kunna utföra nämnda transaktioner.

I gällande lag nämns som betalningsmedel bank-, betal- eller kreditkort, checker samt andra *med dessa jämförbara* betalningsmedel. Enligt förslaget skall man avstå från kravet på jämförbarhet, eftersom en ordagrann tolkning av kravet onödigt begränsar antalet av de medel som kan komma i fråga, speciellt med tanke på den utveckling som kommer att ske i framtiden. Således kan vilket medel som helst, med vilket man kan utföra betalningar, kontoöverföringar och uttag, utgöra ett sådant betalningsmedel som avses i lagrummet.

Med upptagning förstås vilken upptagning som helst, dvs. den helhet som utgörs av ett datamedium, data som lagrats i detta och

den information som uppgifterna representerar. Med data avses i detta sammanhang de materiella tecken (bokstavstecken, järnpartiklar, avtryck) som då de arrangerats i enlighet med beskaffenheten av ifrågavarande datamedium (pappersark, diskett, CD-skiva) representerar innehållet i ett visst budskap. En upptagning i den bemärkelse som avses i lagrummet utgörs oftast av en datateknisk upptagning, dvs. motsvaras i sakligt hänseende av en i 33 kap. 6 § strafflagen avsedd upptagning som lämpar sig för automatisk databehandling, men begreppet innefattar också alla andra upptagningar. Typiska datatekniska upptagningar är t.ex. digitala signaturer, information som lagrats i chipskorts minne och elektroniska pengar som lagrats i datorers minne. En upptagning kan också utgöras av information som kopierats från ett kreditkorts magnetremsa och som kan användas vid handel som sker via datanät, utan att informationen nödvändigtvis lagras på nytt på något kort eller därmed jämförbart medel.

För att det skall vara fråga om sådana medel eller upptagningar som avses i lagrummet skall man antingen kunna utföra betalningar, kontoöverföringar eller uttag med dem, eller så skall deras användning vara en nödvändig förutsättning för att man skall kunna utföra nämnda transaktioner. I bestämmelsen har man uttryckligen vid sidan av betalningar nämnt också uttag och kontoöverföringar, eftersom termen "betalningsmedel" som sådan hänvisar till medel med vilka man utför endast betalningar. Korten används dock i stor omfattning till att ta ut kontanta pengar och till att göra kontoöverföringar via automater, dvs. till annat än till att utföra direkta betalningar. Av motiveringen i regeringens proposition beträffande gällande lag (s. 143 och 148) framgår dock att man avsett att också uttag och överföringar skall ingå i kretsen för straffbart förfarande, så till denna del är det i förslaget fråga om en terminologisk precisering.

I de flesta fall används det konkreta betalningsmedlet då man utför betalningar. Så är fallet då bank- eller kreditkortet i samband med köp omedelbart uppvisas för försäljaren eller dennes representant. Det finns dock situationer där betalning inte kan ske utan att viss tilläggsinformation lämnas. Sådan tilläggsinformation utgörs t.ex. av olika identifieringsmetoder med vilka användaren av betalningsmedlet förknippas med betal-

ningen eller med en annan transaktion. Typiska identifieringsmetoder som hör samman med användningen av olika slags kort är de s.k. PIN (Personal Identification Number) -koderna, dvs. digitala signaturer som är avsedda för handel som sker via datanät, samt kundnummer, signum och lösenord som används i samband med sådana banktjänster som utnyttjas via dator. T.ex. betalning av räkningar via en hemdator förutsätter för det första att man uppger det personliga kundnummer som man erhållit av banken, samt för det andra att man uppger det signum eller lösenord som byts vid varje användning och som man avtalat om på förhand. Dessa signaturer finns som datatekniska upptagningar i bankens datasystem. Hos kunden finns de sannolikt i form av pappersupptagningar.

De ovan avsedda identifieringsmetoderna är inte direkt sådana medel eller upptagningar med vilka man kan utföra betalningar eller andra transaktioner, men deras användning är en nödvändig förutsättning för att transaktionerna skall kunna utföras. I vissa fall kan möjligheter att utföra byteshandlingar erbjudas t.o.m. enbart genom att uppgifter om signaturen lämnas. Det är således motiverat att jämställa sådana förutsättningar som är nödvändiga för att ett betalningsmedel skall kunna användas med de medel och upptagningar med hjälp av vilka de egentliga transaktionerna utförs.

Med betalningsmedel jämställs i gällande 12 § 2 mom. också en motbok eller ett annat fordringsbevis som en penninginrättning som står under offentlig tillsyn har utfärdat över en deposition. Dylika fordringsbevis föreslås fortfarande utgöra betalningsmedel. I förslaget används dock termen "kreditinstitut" istället för penninginrättning. Enligt 1 § 1 mom. kreditinstitutlagen (1607/1993) gäller denna lag affärsverksamhet som har till ändamål att yrkesmässigt från allmänheten ta emot depositioner eller andra medel som skall återbetalas och att med dessa medel för egen räkning erbjuda krediter och annan därmed jämförbar finansiering antingen direkt eller genom ett företag som hör till samma concern eller konsolideringsgrupp. Enligt lagens 2 § 1 mom. avses med kreditinstitut depositionsbanker och andra aktiebolag, andelslag eller hypoteksföreningar som idkar sådan verksamhet som avses i 1 § 1 mom. Depositionsbanker är enligt 2 § 2 mom. affärsbankerna, sparbanksaktiebola-

gen, andelsbankerna, de kooperativa bankerna i aktiebolagsform och Postbanken Ab. Enligt lagen om finansinspektionen (503/1993) utövas tillsyn över kreditinstutens verksamhet av finansinspektionen vid Finlands Bank.

I den föreslagna 12 § 3 punkt finns en definition av begreppet betalningsmedelsblanketter. Enligt gällande lag avses med betalningsmedelsblankett tryckta blanketter eller kort av vilka den betalande penning- eller finansieringsinrättningens namn eller annat kännetecken för den framgår, som är avsedda att ifyllas så att de blir betalningsmedel och som inte hålls fritt tillgängliga för allmänheten. Enligt förslaget förutsätts inte längre i fråga om betalningsmedelsblanketter att den betalande inrättningens namn eller annat kännetecken för den framgår av dem. Enligt vad som anförts i motiveringen till 11 § kan man genom att lagra information på kort som saknar kod erhålla betalningsmedel som då de används i automater inte på något sätt avviker från sådana kort på vilka t.ex. ett kännetecken för en finansieringsinrättning tryckts. Det finns inte heller skäl att i fråga om egentliga blanketter kräva att den betalande inrättningens namn eller ett annat kännetecken för den framgår av dem. En tillräcklig begränsning i fråga om dessa blanketter att de är tryckta och att de inte hålls fritt tillgängliga för allmänheten. Således kan t.ex. olika taxi- och lunchkupper anses som betalningsmedelsblanketter i den bemärkelse som avses i 37 kap. Detta kan anses motiverat då man tar i betraktande hurdana förmögenhetsvärden det kan vara fråga om vid de brott som begås med användande av dessa blanketter som ifylls så att de blir betalningsmedel. I fråga om kort är det inte skäl att uppställa ens en sådan gräns att de skall vara tryckta och att de inte skall hållas tillgängliga för allmänheten, eftersom det är fullt möjligt att tillverka funktions-

dugliga betalkort av beståndsdelar som saluförs fritt. För att anskaffning av dylikt material skall vara straffbart som förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri, förutsätts i varje fall att detta skett i avsikt att utföra betalningsmedelsbedrägeribrott. För tydlighetens skull föreslås att man skilt skall nämna också de schablonkort som kan ifyllas till betalningsmedel, vilka närmast avses med kort i motiveringen i propositionen med förslag till gällande lag (s. 148). Genom den föreslagna definitionen av begreppet betalningsmedelsblanketter utvidgas området för straffbart förfarande i viss mån.

3. Propositionens verkningar

Propositionen utvidgar inte nämnvärt området för straffbart förfarande och den förorsakar ingen ökning av arbetsmängden för polis- eller åklagarmyndigheterna eller för domstolarna. Propositionen har inga organisatoriska verkningar och på grund av den förorsakar inga kostnader för staten.

4. Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid justitieministeriet i samarbete med sakkunniga som representerat centralkriminalpolisen, Kreditlaget och Setec Oy. Vid justitieministeriet har det med anledning av propositionen anordnats ett tillfälle för hörande, där sju olika myndigheter och organisationer varit representerade.

5. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter att den har antagits och blivit stadfast.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av 37 kap. strafflagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i strafflagen av den 19 december 1889 (39/1889) 37 kap. 8 § 1 mom. samt 11 och 12 §, sådana de lyder i lag av den 24 augusti 1990 (769/1990), som följer:

37 kap.

Om betalningsmedelsbrott

8 §

Betalningsmedelsbedrägeri

Den som för att bereda sig eller någon annan orättmätig ekonomisk vinning

1) använder ett betalningsmedel utan tillstånd av dess lagliga innehavare, med över-skridande av den rätt tillståndet ger honom eller annars utan laglig rätt, eller

2) överlåter ett betalningsmedel eller en betalningsmedelsblankett till någon annan för att brukas utan laglig rätt,

skall för *betalningsmedelsbedrägeri* dömas till böter eller fängelse i högst två år.

11 §

Förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri

Den som för utförande av betalningsmedelsbedrägeribrott tillverkar, i landet inför, anskaffar, tar emot eller innehar en betalningsmedelsblankett eller redskap eller tillbehör som lämpar sig för tillverkning av sådana blanketter, eller upptagningar eller

programvara som lämpar sig för betalningsrörelse som sker via datanät, skall för *förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri* dömas till böter eller fängelse i högst ett år.

12 §

Definitioner

I detta kapitel avses

1) med *pengar* sedlar och mynt som i Finland eller i något annat land är officiellt gångbara betalningsmedel,

2) med *betalningsmedel* ett bank-, betal- eller kreditkort, en check eller ett annat medel eller en upptagning varmed betalningar, uttag eller kontoöverföringar kan utföras eller vars användning är en nödvändig förutsättning för att nämnda transaktioner skall kunna utföras, samt en motbok eller ett annat fordringsbevis som ett kreditinstitut som står under offentlig tillsyn har utfärdat över en deposition, samt

3) med *betalningsmedelsblankett* tryckta blanketter som är avsedda att ifyllas så att de blir betalningsmedel och som inte hålls fritt tillgängliga för allmänheten, eller sådana kort eller schablonkort av vilka kan tillverkas betalningsmedel.

Denna lag träder i kraft den 199 .

Helsingfors den 18 april 1997

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Justitieminister Kari Häkämies

Lag

om ändring av 37 kap. strafflagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i strafflagen av den 19 december 1889 (39/1889) 37 kap. 8 § 1 mom. samt 11 och 12 §, sådana de lyder in lag av den 24 augusti 1990 (769/1990), som följer

Gällande lydelse

Förslagen lydelse

37 kap.

Om betalningsmedelsbrott

8 §

Betalningsmedelsbedrägeri

Den som för att bereda sig eller någon annan orättmätig ekonomisk vinning

1) använder ett bank-, betal- eller kreditkort, en check eller något därmed jämförbart betalningsmedel utan tillstånd av dess lagliga innehavare, med överskridande av den rätt tillståndet ger honom eller annars utan laglig rätt, eller

2) överlåter ett sådant betalningsmedel eller en betalningsmedelsblankett till någon annan för att brukas utan laglig rätt, skall för *betalningsmedelsbedrägeri* dömas till böter eller fängelse i högst två år.

8 §

Betalningsmedelsbedrägeri

Den som för att bereda sig eller någon annan orättmätig ekonomisk vinning

1) använder ett betalningsmedel utan tillstånd av dess lagliga innehavare, med överskridande av den rätt tillståndet ger honom eller annars utan laglig rätt, eller

2) överlåter ett betalningsmedel eller en betalningsmedelsblankett till någon annan för att brukas utan laglig rätt,

skall för *betalningsmedelsbedrägeri* dömas till böter eller fängelse i högst två år.

11 §

Förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri

Den som för utförande av betalningsmedelsbedrägeribrott tillverkar eller i landet inför en betalningsmedelsblankett på vilken olovligen har tryckts en betalande inrättningsnamn eller annat kännetecken för den, eller som i nämnda syfte tillverkar, i landet inför, anskaffar eller tar emot redskap eller tillbehör som lämpar sig för tillverkning av sådana blanketter, skall för *förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri* dömas till böter eller fängelse i högst ett år.

11 §

Förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri

Den som för utförande av betalningsmedelsbedrägeribrott tillverkar, i landet inför, anskaffar, tar emot eller innehar en betalningsmedelsblankett eller redskap eller tillbehör som lämpar sig för tillverkning av sådana blanketter, eller upptagningar eller programvara som lämpar sig för betalningsrörelse som sker via datanät, skall för *förberedelse till betalningsmedelsbedrägeri* dömas till böter eller fängelse i högst ett år.

Gällande lydelse

12 §

Definitioner

Med *pengar* avses i detta kapitel sedlar och mynt som i Finland eller i något annat land är officiellt gångbara betalningsmedel.

Vad detta kapitel stadgar om betalningsmedel tillämpar också på motbok eller annat fordringsbevis som en penninginrättning som står under offentlig tillsyn har utfärdat över en deposition.

Med *betalningsmedelsblankett* avses i detta kapitel tryckta blanketter eller kort av vilka en betalande penning- eller finansieringsinrättnings namn eller annat kännetecken för den framgår, som är avsedda att ifyllas så att de blir betalningsmedel och som inte hålls fritt tillgängliga för allmänheten.

Föreslagen lydelse

12 §

Definitioner

I detta kapitel avses

1) *med pengar sedlar och mynt som i Finland eller i något annat land är officiellt gångbara betalningsmedel,*

2) *med betalningsmedel ett bank-, betal- eller kreditkort, en check eller ett annat medel eller en upptagning varmed betalningar, uttag eller kontoöverföringar kan utföras eller vars användning är en nödvändig förutsättning för att nämnda transaktioner skall kunna utföras, samt en motbok eller ett annat fordringsbevis som ett kreditinstitut som står under offentlig tillsyn har utfärdat över en deposition, samt*

3) *med betalningsmedelsblankett tryckta blanketter som är avsedda att ifyllas så att de blir betalningsmedel och som inte hålls fritt tillgängliga för allmänheten, eller sådana kort eller schablonkort av vilka betalningsmedel kan tillverkas.*

Denna lag träder i kraft

199 .

